

Getuigenissen van Hilde Verbeuren en Gert Thijs.

Getuigenis van Alice Herz-Sommer

Toen de Britse Schrijver Somerset Maugham

– die zelf 91 jaar is geworden- eens op een prijsuitreiking zijn speech begon met :

“ Er zijn vele voordelen aan oud worden .....toen volgde een akelig lange stilte ...en toen : “ Ik zie er geen enkel ..”

Maar dat is gerekend buiten de joodse Alice Herz – Sommer die 110 jaar is geworden . Meteen de oudste overlevende van het nazikamp Theresienstadt waar zij –samen met andere muzikanten - op gammele instrumenten iedere week voor de nazi's moesten spelen ..

Alice studeerde tot haar 108ste drie uur per dag piano .

Dit boekje – geschreven over haar – maakt van haar geen idool maar is voor mij gewoon het ontroerende verhaal van een vrouw die nooit de hoop opgaf . Ondanks het verlies van haar man, haar familie – die in Auschwitz vermoord waren – en later het verlies van haar zoon was haar leven een juweel van levenswijsheid . Op Canvas in “puur muziek” konden we eveneens genieten van deze sprankelende vrouw .

Ik distilleerde uit dit boekje wat we zouden kunnen noemen :de vijf levenslessen volgens Alice Herz . Misschien ook een sleutel om jong te blijven ?

Eerste levensles : Een verdraagzaam hart

Alice , geboren in Praag , kwam uit een gezin waar mensen als Mahler, Thomas Mann , Kafka en Rilke te gast waren . Er heerste een grote verdraagzaamheid voor alle soorten mensen waaronder ook zigeuners .Ze zei : grootmoedigheid gaat boven alles .En nog : ieder van ons moet scherp waken dat vooroordelen en haat onze gedachten en gevoelens niet gaan bezetten .

Tweede levensles : Alleen de binnenkant telt

Zij had een afkeer van uiterlijk vertoon . Haar materiële bezittingen bestonden uit oude kleding , een antieke televisie en haar onmisbare piano. Maar het saldo van haar geest was enorm !

Ze zei : we hebben geen spullen nodig . Vrienden zijn waardevol . En haar glimlach was haar grootste bezit . Toen Golda Meir –waar zij een hechte band mee had – haar vroeg naar haar geloof antwoordde zij : “Ik ben joods, maar Beethoven is mijn religie “

Derde levensles : Nooit ben je te oud om te leren

Tot ze 104 jaar was woonde Alice drie keer per week colleges over filosofie bij aan de universiteit . Zij bleef geloven in leren om lichaam en ziel actief te houden . Tegen mensen die kloegen over de verschrikkingen van de oude dag zei ze : blijf niet hangen in je problemen, ga op zoek naar de geschenken van het leven . Zij bleef gedreven door nieuwsgierigheid en belangstelling voor haar medemensen en boven alles stond de muziek . Dat was het leven voor haar.

Vierde levensles : Muziek is als voedsel . Het voert ons naar het paradijs

Muziek was voor haar de manier om te overleven in het nazikamp . Wij waren de muziek, zei ze . En muziek was ons voedsel .Sterker dan alle terreur . De schoonheid van deze vorm van beschaving was een dam tegen de wanhoop . Haar gebed was haar pianospel ..

Vijfde levensles : Een vriendelijk woord kost niets en de beloning is groot .

Een wereld aan herinneringen is aan haar glimlach af te lezen . Ze zegt regelmatig in het interview en met nadruk : Een vriendelijk woord , een vriendelijk woord betekent zoveel ....

Haar getuigenis over haar leven was voor mij een wonder van vreugde en schoonheid . En wat een overwinning van de geest !

Hilde Verbeuren 20-06-2015

DE KRACHT VAN INSPIRATIE

Ik heb mij, naar aanleiding van deze viering, afgevraagd : Wie of wat is inspirerend voor mij, wat maakt mij ruimer, wat geeft mij nieuwe ogen, wat wekt mijn diep verlangen ?

Wie of wat heeft voor mij dié kracht, de kracht van inspiratie ?

Bij dat soort vragen, die over het leven gaan, realiseer ik mij telkens opnieuw dat het antwoord deels universeel is, geldig voor iedereen, en deels hoogstpersoonlijk, alleen geldig voor mijzelf , en dat dan ook nog maar voorlopig, onderhevig aan verandering zolang ik leef.

In de eerste plaats vind ik inspiratie in mensen en hun manier van leven, hun woorden en hun daden.

Ik denk aan een aantal schrijvers en hun boeken, Chaim Potok en Marquez; aan enkele filosofen en geleerden, Kierkegaard en Peter Piot; aan een paar heiligen en aan hedendaagse gedrevenen, Franciscus en Zuster Jeanne De Vos, om er maar enkele te noemen.

Dit zijn gekende namen, ze hebben veel verwezenlijkt. Hun inspirerende kracht reikt veel verder dan alleen mijn leven hier en nu, zij houden een hele wereld gaande. En de wereld heeft hen nodig, heel hard nodig.

Maar er zijn ook de minder bekende, de meer persoonlijke: ik denk aan een paar leerkrachten, enkele vrienden, mijn grootvader, een parochiepriester, een patient, een collega. Mensen die door de manier waarop ze in het leven staan, mij ontroeren en bemoedigen, meestal zonder dat ze zich daarvan bewust zijn.

En dan zijn er nog de vele anonieme, ik noem ze de 'voorbijgangers', mensen die ik niet ken maar waarvan ik een glimp opvang in het voorbijgaan, een glimp van liefde... Dat kan zijn op de tram of in de trein of aan de kassa in de supermarkt, maar ook in TV-documentaires en praatprogramma's, in krantenartikels en tijdschriftinterviews.

Ze zijn alomtegenwoordig, onopvallend maar onontbeerlijk, zoals zuurstof in de lucht. Het komt

erop aan er oog voor te hebben, maar ook als je dat niet hebt doen ze hun werk want we zijn er allemaal gevoelig voor.

Al deze mensen, zowel de bekende als de persoonlijke als de voorbijgangers, hebben voor mij die kracht van inspiratie.

Hoe doen ze dat, hoe gaat dat in zijn werk ?

Ik denk dat inspiratie altijd vertrekt van ontroering. Al deze mensen ontroeren mij en maken mij blij. Je vangt iets op dat je raakt, iets dat je ziel in beroering brengt, waar je van gaat verlangen en hopen. Het gaat niet noodzakelijk om grote daden of verwezenlijkingen, maar om een houding, een manier van zijn...

Als mensen liefdevol en respectvol zijn in hun omgang met anderen, ook in de meest alledaagse situaties, als mensen hun hart volgen, als mensen voorrang geven aan dat wat er echt toe doet, als ik dat om mij heen zie gebeuren word ik zacht, en hoopvol, en blij.

Zij herinneren mij eraan dat ik dat eigenlijk zelf ook wil, mijn hart volgen, voorrang geven aan wat er echt toe doet, liefdevol en respectvol omgaan met de ander.

Ze herinneren mij aan mijn bestemming .

Op een andere manier, maar zeker even krachtig, is de natuur een bron van inspiratie voor mij.

In de natuur vind ik alles terug wat ik zelf ook ben, klein en groot tegelijk, eenvoudig en complex, kwetsbaar en sterk, vergankelijk...maar niet verloren.

Dat ik deel uitmaak van die natuur, dat ik voortkom uit dezelfde bron, dat ik leef vanuit dezelfde kracht, dat ik gehoorzaam aan dezelfde wetten, dat zet mij met mijn voeten op de grond, én geeft mij vleugels.

De natuur herinnert mij aan mijn oorsprong, mijn afkomst. Ik ben deel van dat grote geheel, en daar gaat niets of niemand verloren, ook ik niet.

Gert Thijs.